

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Jarosław Janeczek
Protokolant:	Monika Adameczyk

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2016 roku w Rawie Mazowieckiej

na rozprawie

sprawy z powództwa

F. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W.

przeciwko

E. G.

o zapłatę

1) zasądza od E. G. na rzecz F. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. kwoty:

a) 49,85 zł (czterdzieści dziewięć złotych i osiemdziesiąt pięć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

b) 75,04 zł (siedemdziesiąt pięć złotych i cztery grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

c) 19,21 zł (dziewiętnaście złotych i dwadzieścia jeden groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

2) oddała powództwo w pozostałej części;

3) zasądza od E. G. na rzecz F. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. kwotę 45,52 zł (czterdzieści pięć złotych i pięćdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jarosław Janeczek

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do Sądu 1 grudnia 2015 roku F. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. domagał się zasądzenia od E. G. kwoty 2269,83 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty.

Jako uzasadnienie żądania podano fakt, iż pozwana zawarła z (...) Spółka Akcyjna umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Za świadczone usługi strona pozwana był zobowiązania zapłacić na rzecz (...) Spółka Akcyjna: 1890,67 zł z noty obciążeniowej numer (...) z dnia 24 lipca 2014 roku z terminem płatności 7 sierpnia 2014 roku; 49,85 zł z faktury za usługi numer (...) z dnia 19 maja 2014 roku, z terminem płatności 2 czerwca 2014 roku; 75,04 zł z faktury za usługi numer (...) z dnia 19 kwietnia 2014 roku, z terminem płatności 5 maja 2014 roku.

Nadto powód wskazał, że 20 listopada 2014 roku zawarł z (...) Spółka Akcyjna umowę ramową cyklicznego przelewu wierzytelności, w której ustalono zasady w oparciu, o które nastąpił przelew wierzytelności dochodzonych pozwem. Przelew ten nastąpił w dniu 19 stycznia 2015 roku.

Nadto powód wskazał, że dochodzi również skapitalizowanych odsetek ustawowych wyliczonych od kwoty należności głównej od dnia następnego po dniu wymagalności do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu.

Nakazem z 8 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie uwzględnił powództwo w całości.

Pozwana E. G. złożyła sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty i sprawa trafiała do rozpoznania do Sądu Rejonowego w Rawie Mazowieckiej. Pozwana podnosiła zarzut niedotrzymania warunków umowy przez (...) Spółka Akcyjna w W.. Wskazała, że numer nie został przeniesiony, nie korzystała z usług a więc nie czuła się obowiązania do opłacania faktur.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

10 marca 2014 roku (...) Spółka Akcyjna w W. oraz E. G. zawarli umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych numer (...). (...). Umowa została zawarta na okres 24 miesięcy. Miesięczny abonament miał wynosić 29,90 zł. Z treści umowy wynikało że operator przyznał ulgę w wysokości 1679,90 zł. Umowa dotyczyła przeniesienia numeru (...). Miesięczny limit należności z umowy wynosił 200 zł.

W umowie przewidziano prawo operatora do wypowiedzenia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w przypadku rażącego naruszenia przez abonenta postanowień Regulaminu, działania na szkodę operatora lub korzystania z usług niezgodnie z umową. Wypowiedzenie winno nastąpić w formie pisemnej po wcześniejszym pisemnym wezwaniu do zaprzestania naruszeń w terminie 7 dni.

W umowie przewidziano również, iż w przypadku, gdy abonent nie zapłacił należności za usługi telekomunikacyjne w terminie 30 dni kalendarzowych od daty płatności wskazanej na rachunku telefonicznym operatora ma prawo zawiesić świadczenie usług telekomunikacyjnych lub wypowiedzieć umowy ze skutkiem natychmiastowym. Warunkiem wypowiedzenia było uprzednie wezwanie abonenta do zapłaty wymaganych wierzytelności.

W przypadku wcześniejszego rozwiązania umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez abonenta lub operatora z winy abonenta operatorowi miało przysługiwać roszczenie o zwrot przyznanej ulgi pomniejszonej proporcjonalnie za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

(dowód: umowa – k. 47-54, dokumenty związane z zawarciem umowy – k. 55-60, regulamin – k. 71-74)

Również 10 marca 2014 roku (...) Spółka Akcyjna w W. oraz E. G. zawarli umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych numer (...). (...). Umowa została zawarta na okres 24 miesięcy. Miesięczny abonament miał wynosić 39,90 zł. Z treści umowy wynikało że operator przyznał ulgę w wysokości 510,40 zł. Umowa dotyczyła świadczenia usług internetu mobilnego. Miesięczny limit należności z umowy wynosił 120 zł.

W umowie przewidziano prawo operatora do wypowiedzenia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w przypadku rażącego naruszenia przez abonenta postanowień Regulaminu, działania na szkodę operatora lub

korzystania z usług niezgodnie z umową. Wypowiedzenie winno nastąpić w formie pisemnej po wcześniejszym pisemnym wezwaniu do zaprzestania naruszeń w terminie 7 dni.

W umowie przewidziano również, iż w przypadku, gdy abonent nie zapłacił należności za usługi telekomunikacyjne w terminie 30 dni kalendarzowych od daty płatności wskazanej na rachunku telefonicznym operatora ma prawo zawiesić świadczenie usług telekomunikacyjnych lub wypowiedzieć umowę ze skutkiem natychmiastowym. Warunkiem wypowiedzenia było uprzednie wezwanie abonenta do zapłaty wymaganych wierzytelności.

W przypadku wcześniejszego rozwiązania umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez abonenta lub operatora z winy abonenta operatorowi miało przysługiwać roszczenie o zwrot przyznanej ulgi pomniejszonej proporcjonalnie za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

(dowód: umowa – k. 61-70, regulamin – k. 71-74)

19 kwietnia 2014 roku (...) Spółka Akcyjna w W. wystawił fakturę numer (...) na kwotę 75,04 zł z terminem płatności 5 maja 2014 roku za usługi telekomunikacyjne i internetowe.

(dowód: kopia faktury – k. 75)

19 maja 2014 roku (...) Spółka Akcyjna w W. wystawił fakturę numer (...) na kwotę 49,85 zł z terminem płatności 2 czerwca 2014 roku za usługi telekomunikacyjne i internetowe.

(dowód: kopia faktury – k. 76)

24 lipca 2014 roku (...) Spółka Akcyjna w W. wystawił notę obciążeniową numer (...) na kwotę 1890,67 zł z terminem płatności 7 sierpnia 2014 roku. W nocie wskazano iż „w związku z nieotrzymaniem warunków zawartej na czas określony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych obciążamy państwa kwotą 1890,67 zł”

(dowód: kopia noty – k. 77)

20 listopada 2014 roku (...) Spółka Akcyjna w W. oraz F. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. zawarli umowę ramową cyklicznego przelewu wierzytelności. Strony ustaliły w umowie warunki przyszłych przelewów wierzytelności.

(dowód: kopie dokumentów – k. 25-31, umowa ramowa – k. 32-40)

19 stycznia 2015 roku (...) Spółka Akcyjna w W. oraz F. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. zawarli porozumienie numer 2 do umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności z 20 listopada 2014 roku. Umowa obejmowała między innymi przelew na rzecz powoda trzech wierzytelności wobec E. G. dochodzonych w niniejszej sprawie.

(dowód: kopie dokumentów – k. 25-31, porozumienie – k. 42-46)

22 stycznia 2015 roku pracownik (...) Spółka Akcyjna sporządził pismo kierowane do E. G., które zawierało informacje o przelewie na rzecz powoda wierzytelności dochodzonych pozwem.

(dowód: kopia pisma – k. 22)

23 stycznia 2015 roku F. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. skierował do E. G. wezwanie do zapłaty, w którym poinformował, że stał się wierzycielem bliżej niesprecyzowanych należności w miejsce (...) Spółka Akcyjna. Wartość zadłużenia wskazano na kwotę 2123,54 zł.

(dowód: kopia wezwania do zapłaty – k. 20)

Odsetki ustawowe od kwoty 75,04 zł za okres od 5 maja 2014 roku do 30 listopada 2015 roku wynoszą 11,84 zł, a od kwoty 48,85 zł za okres 2 czerwca 2014 roku do 30 listopada 2015 roku wynoszą 7,37 zł.

(dowód: twierdzenia faktyczne powoda [k. 21], niekwestionowane przez pozwaną)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy wskazać, że Sąd uwzględnił przy rozstrzyganiu stan faktyczny, w tym twierdzenia stron oraz przedstawione dowody na dzień zamknięcia rozprawy to jest na dzień 14 lipca 2016 roku (art. 316 §1 k.p.c.)

Co prawda w dniu 18 lipca 2016 roku, po zamknięciu rozprawy, ale przed wydaniem wyroku w sprawie do Sadu wpłynęło pismo procesowe powoda z wnioskami dowodowymi nadane 12 lipca 2016 roku, ale Sąd uznał za zbędne ponowne otwarcie rozprawy.

Wnioski powoda zgłoszone w piśmie procesowym datowanym na dzień 12 lipca 2016 roku należałyby, po otwarciu zamkniętej rozprawy i tak oddalić (pominąć) jako spóźnione (art. 207 §6 k.p.c.).

Po nowelizacji kodeksu postępowania cywilnego z września 2011 roku możliwość powoływania twierdzeń i dowodów aż do zamknięcia rozprawy, została połączona z ryzykiem ich pominięcia w razie uznania ich przez sąd za spóźnione.

Od nowelizacji okoliczności faktyczne i dowody powinny być, bowiem przytaczane w sprawie we właściwym czasie, tj. przy uwzględnieniu stanu wiedzy strony, co do faktów i dowodów, z których chce skorzystać dla uzasadnienia zgłaszanych żądań lub zwalczania twierdzeń przeciwnika (por. K. Weitz, [w:] K. Markiewicz (red.), Reforma postępowania cywilnego w świetle projektów Komisji Kodyfikacyjnej, Warszawa 2011, s. 17, 23).

Oznacza to, że na stronę nałożony został ciężar powołania okoliczności faktycznych i zgłoszenia wniosków dowodowych najszybciej, jak to tylko jest możliwe w danym postępowaniu, w tym również w pismach procesowych mających na celu przygotowanie rozprawy a i w samym pozwie (por. art. 207 § 5 k.p.c.).

Należy wskazać, iż strona powodowa o tym, jakie jest jej powództwo i w związku z tym, jakie okoliczności faktyczne należy podnieść i udowodnić wiedziała od samego początku.

Strona powodowa wiedziała również, że pozwana nie zgadza się z jej roszczeniem, skoro złożyła sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty.

Dowody, a przede wszystkim twierdzenia faktyczne, uzasadniające roszczenie, należy zgłosić w powództwie i to niezależnie od tego czy sprawa będzie przedmiotem rozpoznania we postępowaniu upominawczym czy też z pominięciem tegoż postępowania.

Sam pełnomocnik powoda w treści pisma procesowego datowanego na dzień 12 lipca 2016 roku wskazuje, że sprzeciw zostawał doręczony stronie powodowej 24 kwietnia 2016 roku a więc około 2,5 miesiąca przed rozprawą.

Strona miała, więc wystarczającą ilość czasu by zgłosić, nawet nie zawarte w pozwie, twierdzenia faktyczne i dowody. Zgłoszenie ich na dwa dni przed rozprawą i to drogą pocztową, z wiedzą, iż z wielkim prawdopodobieństwem przesyłka nie dotrze na rozprawę jest lekceważeniem Sądu oraz własnych interesów powoda. Jest również spóźnione.

Otwarcie zamkniętej rozprawy na nowo skutkowałoby oczywistym przedłużeniem postępowania, gdyż zaszła by konieczność wyznaczenia nowej rozprawy.

Sąd uznał powództwo za uzasadnione jedynie w części.

Nie sporne było między stronami, iż doszło do zawarcia dwóch umów telekomunikacyjnych (art. 56 ustawy Prawo telekomunikacyjne z dnia 16 lipca 2004 roku (Dz.U. z 2014 r. poz. 243 z późniejszymi zmianami)

W obydwu umowach wskazano świadczone usługi oraz wysokość należnej za nie opłat abonamentowych.

Poprzednik prawny powoda za świadczone usługi wystawił dwie faktury z 19 kwietnia 2014 roku i 19 maja 2016 roku.

Obrona pozwanej, co do tego, że nie doszło do przeniesienia numeru i świadczenia usług jest gołosłowna i nie może być uznana za skuteczną.

W przypadku, nieświadczenia umówionych usług oczywistym winno być złożenie przez pozwaną stosowanej reklamacji a nie powstrzymywania się od płacenia faktur. Obecnie braki jakiegokolwiek możliwości zweryfikowania słów pozwanej odnośnie świadczenia bądź nie usług przez (...) Spółka Akcyjna w W..

Należy zresztą mieć na uwadze, że brak świadczenia usług przez (...) Spółka Akcyjna w W. nie uzasadniał nie płacenia faktur, lecz mógł, co najwyżej stanowić podstawę wypowiedzenia umowy przez abonenta lub żądania obniżenia należnej opłaty abonamentowej.

Tym samym Sąd uznał, że należności wymienione w fakturach 19 kwietnia 2014 roku i 19 maja 2016 roku winny być zapłacone na rzecz (...) Spółka Akcyjna w W..

Jak wynika z ustaleń faktycznych sprawy (...) Spółka Akcyjna w W. wierzytelności dochodzone pozwem przeniósł w drodze przelewu (art. 509 k.c.) na rzecz powoda - F. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W., który w ten sposób stał się wierzycielem pozwanej.

Tym samym należności z faktur z dnia 19 kwietnia 2014 roku i 19 maja 2016 roku Sąd zasądził od pozwanej na rzecz aktualnego wierzyciela – to jest powoda (pkt 1a i 1 b wyroku).

Za uzasadnione Sąd uznał, w świetle art. 482 §1 k.c. również żądanie powoda w zakresie skapitalizowanych odsetek od kwot wskazanych wyżej za okres od dnia wymagalności do dnia 30 listopada 2015 roku (pkt 1c wyroku).

O odsetkach od wszystkich wyżej wymienionych od dnia 1 grudnia 2015 roku Sąd orzekł w oparciu o art. 481 §1 i 2 k.c. z uwzględnieniem nowelizacji tego przepisu od dnia 1 stycznia 2016 roku oraz przepisów przejściowych ustawy nowelizującej tę normą prawną.

Sąd oddalił natomiast roszczenie w pozostałym zakresie to jest, co do kwot wynikających z noty obciążeniowej numer (...) z dnia 24 lipca 2014 roku.

Nie jest wystarczające wykazanie przez powoda cesji tej hipotetycznej wierzytelności albowiem przedmiotem przelewu może być tylko konkretna istniejąca wierzytelność. Powód musi, więc wykazać ten fakt w trakcie procesu (art. 6 k.c.).

Z twierdzeń faktycznych pozwu (k. 4) wynika, że wszelkie dochodzone w sprawie kwoty są za „świadczone usługi telekomunikacyjne”.

Biorąc pod uwagę, iż umowa między pozwaną a (...) Spółka Akcyjna w W. trwała do 24 lipca 2014 roku tylko 3-4 miesiące a opłaty z obydwu umów zawartych przez pozwaną wynosiły maksymalnie 320 zł miesięcznie (limity wynikające z umów) to maksymalna możliwa należność za usługi telekomunikacyjne za 4 miesiące wynosi 1280 zł.

Wyższe żądanie za „świadczone usługi telekomunikacyjne” musi być niezgodne z rzeczywistością, a co za tym idzie musi wzbudzić wątpliwości, co do rzetelności całego dokumentu będącego przedmiotem żądania.

Już tylko to wystarczy do oddalenia powództwa w tym zakresie na podstawie art. 6 k.c.

Sąd nie jest od tego by formułować za stroną okoliczności faktyczne, które uzasadniają jej powództwo.

Przedstawienie okoliczności faktycznych istotnych w sprawie jest warunkiem sine qua non wykazania zasadności powództwa, i dopiero zgłoszenie okoliczności faktycznych, na których oparte jest żądanie pozwu, podlega dowodzeniu

(art. 227 k.p.c.) lub od tego dowodzenia jest zwolnione wskutek istnienia notorii (art. 228 k.p.c.), ich przyznania przez drugą stronę (art. 229 k.p.c.) lub ich przemilczenia przez przeciwnika procesowego (art. 230 k.p.c.), ewentualnie wskutek ich objęcia domniemaniem faktycznym (art. 231 k.p.c.) lub prawnym.

Strona nie może, zatem ograniczyć się jedynie do zgłoszenia dowodów [w tym wypadku przedłożenia noty obciążeniowej], z pominięciem podniesienia okoliczności faktycznych, na które te dowody zgłasza, bowiem nie jest rolą sądu w procesie wywodzenie okoliczności faktycznych ze zgłoszonych dowodów (przenoszące właściwie wyniki postępowania dowodowego do sfery domysłów, jakie okoliczności faktyczne strona wywodzi z przedstawionych dowodów), lecz weryfikacja twierdzeń strony w oparciu o przedstawione wyżej reguły dowodzenia.

Nienależnie od powyższego, z noty obciążeniowej wynika, że jest ona za „niedotrzymanie warunków zawartej na czas określony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych”.

Żadna z umów przedstawionych Sądowi ani też Regulamin nie przewidywała opłaty na rzecz (...) Spółka Akcyjna w W. w takiej sytuacji.

Niedotrzymywanie warunków umowy przez abonenta mogło być, co najwyżej powodem wypowiedzenia umowy.

Ale powód nie tylko nie udowodnił, ale nawet nie twierdził w całym toku postępowania, że do jakiegoś wypowiedzenia doszło oraz że (...) Spółka Akcyjna w W. zachował umówionej procedury takiego wypowiedzenia (uprzedzenie abonenta), co dopiero pozwoliłoby uznać za wypowiedzenie za skuteczne i rozważać jego konsekwencje.

Tym samym Sąd uznał, że roszczenie (...) Spółka Akcyjna w W. a tym samym i powoda od zapłatę kwoty z noty obciążeniowej numer (...) z dnia 24 lipca 2014 roku nie istniało i nie istnieje.

Tylko na marginesie należy wskazać, że po zamknięciu rozprawy, powód przedstawił spóźnione twierdzenie faktyczne, że wypowiedzenie miało miejsce 24 lipca 2014 roku i złożył kserokopię rzekomego wypowiedzenia.

Należy wskazać, iż nadal powód nie przedstawił żadnych twierdzeń faktycznych (a tym bardziej dowodów na te okoliczności), co do tego, że (...) Spółka Akcyjna w W. zastosował się do umówionej procedury wypowiedzenia umowy – tj. czy i kiedy uprzedził pozwaną o tym zamiarze.

Nadto złożone wypowiedzenie z 24 lipca 2014 roku zawiera nieprawdziwe informacje o rzekomym zadłużeniu pozwanej na kwotę 2015,56 zł. Jak to już wyżej wskazano maksymalne możliwe zadłużenie pozwanej, zgodnie z zawartymi w umowie limitami mogło wynosić w tamtym okresie, co najwyżej 1280 zł.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie, z którym każda ze stron procesu ponosi jego koszty w takiej części, w jakiej proces przegrała.

Z kwoty 2269,83 zł stanowiącej wartość przedmiotu sporu, zasądzona została na rzecz powoda kwota 144,10 zł, stanowiąca 6,35 % wartości przedmiotu sporu.

Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów strony powinny ponieść koszty w proporcjach: strona powodowa 93,65 %, a strona pozwana 6,35 %.

Łączne koszty procesu wyniosły 717 zł, wyłącznie po stronie powodowej (100 zł opłaty sądowej, 617 zł wynagrodzenia pełnomocnika procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa).

Powoda zgodnie z podaną proporcją powinny obciążyć koszty w kwocie 671,48 zł, skoro jednak faktycznie poniósł koszty w kwocie 717 zł, należy się mu zwrot kwoty 45,52 zł od strony przeciwnej.